

Kävlinge gästgiveri

Kävlinge har som by gamla traditioner och första gången den omnämns i skrift är ca 1120 med stavningen Kyflinge. Då har en träkyrka innan dess blivit uppförd på den höga kullen där den strida källbäcken stannar upp och bildar en damm vid dess södra sida. En förändring i byns historia inträder alltså i och med uppförandet av en kristen kyrka på byns förhistoriska offerplats vid den kända källdammen. Vid 1100-talets senare del uppförs på platsen långhus, kor och absid i sten, som i dag utgör de äldsta delarna i Kävlinge Gamla kyrka. I Gamla kyrkans triumfbåge finns en intressant kalkmålning, som representerar senmedeltid (13-1400-talet) och lär föreställa S:t Kristoffer som bär Jesusbarnet över den strida floden. S:t Kristoffers dygder var styrka med ansvarskännande och tillförsikt.

Valet av detta motiv i triumfbågen kan man säkert associera med svårigheterna att ta sig över det mäktiga vattendraget.

Möjligheten att i gamla tider ta sig över Kävlungeån var från förhistorisk tid fram till 1600-talet ett vad. Vägen från norr fram

till vadet kom att gå i den naturliga svackan i åsryggen mellan Korsbackakyrkan och Vattentornet (i dag Storgatan). Vägens västra sida står som tyst vittne till den första bosättningen, de förhistoriska bronsåldershögar vid Arvidsborg. Denna bosättning kommer senare att kallas Ovanbyn och bosättningen nere vid kyrkan Nedanbyn. Ortnamnet Kävlinge härstammar enligt nutida ortnamnsforskare från de kullar (kyflingar), som i gamla tider fanns i området kring Gamla kyrkan. En tidig bosättare i detta område lär ha varit den Grim, som gett upphov till namnet Grimstorp. I Prästrelationerna 1624 anges, att denna mark, som kallas Grimstorp i forna tider "hafue vaered nogle gaarde i fornum tydt".

Detalj ur Thomas Andersson Retz' brev 1664.

Kävlinge gästgivaregård idag med stenläggning och bevarade längor.

Källvatten med naturligt fall från Ovanbyn bildar den för byn viktiga källdammen söder om kyrkan och erbjuder bybefolkningen och vägfarande med sina dragare färskt vatten året om. Nutidens människor har lätt att förbise hur viktig tillgången på färskt vatten egentligen är. Innan den sista dagsetappen mot Lund blir Kävlunge gata en naturlig plats att stanna upp vid. Dessa förhållanden skapar också goda förutsättningar för handel och den mest skiftande kommers.

Broförbindelsen från tidigt 1600-tal bidrar till en betydande allfarväg söderut. Väg-

farande kommer från Landskrona och Helsingborg, hantverkare kommer långt uppifrån landet på sin färd mot de stora marknadsplatserna i Lund. Kävlinge är en bra stoppunkt som ofta också utnyttjas av militär trupp vid förflyttningar. Vid denna strategiska plats kommer efter hand

Kävlinge gamla gästgivargård vid landsvägen mot Lund. Foto från 1947. Teckning efter gamal förlaga med gästgiverilängan till höger.

traktens största gästgiveri att växa fram. På nuvarande tomtnummer 16 står ursprungligen "ett gatehus" på kyrkans grund som kommer att tas i anspråk för krognäring. Dåvarande BEFALLNINGSMANNEN BERTIL SEVELIUS låter "enligt allmogens utsago" förvandla gatehuset till ett gästgiveri, och uppstår för detta 200 daler silvermynt. Detta står att läsa i myndighetens inventering från 1694. På 1600-talet motsvarar titeln Befallningsman högre militärt befäl eller Landshövding.

I en rulla rörande landgillen (arrende) sägs i Höjs och Kävlinge kyrkobok:

"Gästgifwaregården i Kieflinge är bygd på kyrkans grund...på denna plats stod i gamle tijder ett kyrkans hus...och blef samma hus ändtelig förwandlat til ett gästgifwerij".

1662 anges i jordrevningsprotokoll en GÄSTGIVARE JIÄPPE NIELSSON som innehavare av fastigheten.

1664 kan gästgivaren säkert beläggas, då THOMAS ANDERSSON RETZ i en hovsam skrivelse till Landskontoret begär påskyndande av kronostallets färdiggörelse "förr ähn hösten påtrenger, och iagh desslikest kan där uppå sambla något godt höö till den resandes förnödenhet...om Eders Högwälborenhet wille aff nåde gifwa migh en fullmagt till Håradsmännerne, ath anama så många penningar som tarfwas ath...kiöpa till dess färdiggörelse, så will iagh taga två danemän der i byen, och låta dom här..."

Undertecknat

"Kiäflinge krog 18 junius Anno 1664".

Han tycks vara angelägen att fullfölja ett åtagande ingående i gästgivar skyldigheten. I Jordebok 1671 sägs om honom:

"Brukar 3 wångar, warav en i träda. Gifwer årligen i landgille för gästgifwaregården som står uppbygd på kyrckians grund, varest tillförene war ett gatehus".

I slutskedet av slaget vid Lund år 1676 kommer reträtten av de återstående danska förbanden att gå över Kävlinge bro mot Landskrona. Bron blir bränd liksom Vallkärrens by. Det förödande kriget har ödelagt bygden och flertalet gårdar står öde. Kävlinge gästgivargård är vid denna tid förmodligen också utplundrad och ödelagd.

1681 erhåller KVARTERMÄSTARE CHRISTIAN FICK ett gästgiveri hemman "för trogne tjänster uti krigstiden".

Fastigheten kallas nu Kronohemman i Jordeboken. Där står vidare: "Gästgifwaren self upsatt 15 binningar huus (27 meter). Widh fredennis sluth fantz ingen staka på platsenn. Denne hafwer tvenne Rothar om hann sielf will hiälpa kann gården uppkomma". Det är uppenbart, att gästgivargården uppförs i etapper.

Binning kallades avståndet mellan två lodräta stolpar i korsvirkeshus (1,8 m).

Fick är kvartermästare och gift med Ida Hansdotter Skogh, vilken gifter om sig med gästgivaren Trued Larsson efter Ficks frånfälle 1689. "Christian Vick" nämns i Löddeköpinge katekismilängd 1687 jämte sönerna PETTER, HANS och FRANS CHRISTIANSSON.

I en skrivelse i Skånska Generalguvernementets Supplikakter av den 30 april 1714 ställd till Guvernören i Skåne och under-tecknad MARGARETA LANGVAGEN heter det om Kävlinge gästgivaregård:

"Gästgifveriet Kävfinge, som är Upbygdt på ett kyrchians gatehus grund...och min Sahl. Man af egne medell upbygdt derpå 4ra länger huus..."

Med "min Sahl. Man" åsyftas här gästgivaren TRUED LARSSON, som drivit gästgive-

Översiktskarta över Kävlinge 1795. Mitt emot tingsplatsen nr 922 finns gästgiveriet med nr 919 och 920.

riet i Kävlinge från år 1690 till sin död 1714. Detta tyder på, att Trued Larsson i så fall var omgift. Gästgivaregården tycks redan i ett äldre skede ha varit 4-längad och helt sluten, något som den kvadratiska, helt stensatta gårdsplanen utvisar.

Trued Larsson, som enligt bevarad korrespondens från 1712 aldrig innehaft fullmakt

att bedriva gästgiveri, åläggs 1698 av BEFALLNINGSMANNEN SANSIÖ i Lund att utom sina egna hästar på stall ordna ett tillräckligt antal hållhästar uti Lackalånga, Stångby, Stävie, Hoby, Örtofta, Lilla Harrie, Høj, Södervidinge, Borlunda och Wirke liksom också noga hålla reda på vilka dagar körkarlarna skulle infinna sig. Sammanlagt

var det inte mindre än 219 hästar. Varje dag skulle 6 hästar stå till förfogande, ibland 7, och skjutshållet kom igen på varje skjutslag ungefär var sjunde vecka. På aftonen före den dag de skulle börja sin tjänst skulle de infinna sig på platsen och över allt detta skulle gästgivaren föra noggrann skriftlig redovisning. Försummelse från skjutböndernas sida straffades med böter. Dessa hållskjutbönder skulle också vara skyldiga att hjälpa gästgivaren med ök, vagnar, slädar, seldon och allt tillbehör utöver det ordinarie, om så visade sig behövt. Körkarlarna skulle också vara försedda med rep eller linor, om något missöde i ett eller annat avseende skulle inträffa under färden. Detta hände nämligen ofta på den tidens i allmänhet rätt eländiga vägar.

Vidare ondgör sig resande över *"fyllerie, dryckenskap och annat oanständigt förhållande"*. Enligt en källa erhåller styvsonen fullmakt 1711, men låter styvfadern behålla gården. Trued Larsson avlider 1714.

År 1716 eldhärjas gästgiveriet. Ett rättsprotokoll berättar, att *"en olyckelig vådeld kommit lös i sistl. Octob. Månad natten mellan söndagen och måndagen uti Kjäfvinge gästgifvaregård och förbränt största delen deraf"*.

En byaman berättar, att tyska officerare logerat på gästgiveriet om natten då det börjat brinna *"wid pass midnattstid, försth i östra uthuslängan som war få- och manhus, och bran mästadelen af, men blef räddad till understa delen"*. Elden får emellertid fäste i brygghuset på norra längan och släcks fram emot morgonen. Då man tror att faran nu är över, går var och en hem till sitt, gästgivaren Hans Fick börjar sätta sina saker tillrätta igen i stuan i västra längan och endast några byamän dröjer sig ännu kvar. Men mellan klockan 8 och 9 på morgonen bryter elden åter ut i *"wänhuset"*, eller västra längan, som helt ödeläggs. I de efterföljande förhören avläggs vittnesed *"med hand å bok"* och det framkommer, att *"fånaden"* har legat ute om natten och att man kontrollerat och vattenbegjutit

wänhusloftet och dess tak för att hindra eldens spridning från den bredvidliggande kökslängan. Det har emellertid börjat blåsa fram emot morgonen och det börjar plötsligt brinna vid skorstenen på kökslängan *"så rapt som man kunde wända en handom, tog til och for i wänhustaket samth öfwer alt, ath ingen räddning war, utan något af gästgifvarns egendom bergades"*.

HANS FICK presenterar snabbt en kalkyl på kostnaden för återuppbyggnad av en länga om 25 *binningar* (45 meter) till 318 daler 24 *skill. smt.*, till brygghus 75 daler, till gäststall 45 daler och till arbetslön samt murning 312 daler, totalt 750 daler 26 *skill. smt.*, en summa han begär skall beviljas ur Brandstoden. Ärendet överlämnas därefter till tinget för prövning. Mjölaren och gästgivaren är betydelsefulla personer på orten, och är inte sällan en och samma person. Giftermål mellan familjerna är inte ovanligt. Släkten Fick kommer att spela en framträdande roll. Christian Ficks son, nämnde Hans Fick, född 1676, driver sedan tillfälligt rörelsen på nr 8 (Kävlinge mölla), sannolikt medan återuppbyggnaden av gästgiveriet pågår. Snabbt skapas en kringbyggd

Den äldsta bevarade delen av den ursprungliga matkällaren, där mat och dryck kyldes.

korsvirkesgård, och 1718 utfärdas "Förordning angående Postväsendets och Gästgifveriets sammanfogande" vari sägs, att "alla gästgifverier skall vara postkontor eller posthåll". Man inrättar således en postanstalt med diligenser. Posthanteringen indelas i Paketposten, Ryttharposten, Extra-posten och Ridposten. Systemet blir emellertid kortvarigt på grund av det dåliga statsfinansiella läget efter kriget. Hans Fick värdigas en egen gravhäll i kyrkan efter sitt fränfälle 1723. På gravhällen står bl a "Denna sten af Christian Fick bekostad på sin sal faders graf 1726".

I slutet av 1600-talet flyttas det medeltida häradstinget i Stora Harrie och Kävlunge blir ny tingsplats. 1728 byggs tingshuset som kommer att tjäna som sådant till 1873. Förläggandet av tinget till Kävlunge innebär ett uppsving för orten. Till uppsvinget bidrar också träbron ombyggnad 1752-53. En sommardag 1749 kommer naturforskaren CARL VON LINNÉ till gästgivaregården. KRONOLÄNSMAN och GÄSTGIVARE FRANTZ THULDAHL tar emot sällskapet och visar dem runt. På förmiddagen ses svalorna flyga lågt och mot eftermiddagen bryter ovädret löst med kallt höstväder, storm och slagregn. Detta till trots kan ändå iakttagelser göras som antecknas i dagboken. Reseskildringen ger rikhaltig information om folkliv och landskaps-historia. Linné ser hur husen i mangårdsbyggnaden är vitlimmade hos de bönder som mår någorlunda väl, för att "lerväggarna icke allenast af kalkskorpan må lysa, utan ock at leret må fästas och blifwa varaktigare. Tång blandades bland leret av vilket huset byggdes, och i brist därpå togs halm", skriver samme auktor. Linné uppmärksammar också pågående ting då tingshuset ligger mittemot gästgivaregården.

Vid tiden runt 1750 inrapporteras faktiskt två gästgiverier i Kävlunge. Vid denna tid är CHRISTIAN FICK II mjölnaremästare och gästgivare. Denne kallas 1740-45 gästgivare, 1758 mjölnaremästare och 1759-64 åter gästgivare. Sonen PETER FICK är gästgivare,

mjölnare och ägare till domkyrkohegmanet nr 17. Han är sonson till Hans Fick. Petter Fick lämnar på 1760-talet gästgivarrollen för att senare (1779) lämna in ansökan om minuterung på Kävlunge mölla "...till den beqvämehet... som till min ägande

qvarn uti Kieflinge hitfara att få mala, an-
håller jag allraödmjukast om tillstånd, att
få härstädes ut-minutera 200 kannor bränn-
vin". Fick registreras som "minuteur"
samma år. Släkten Fick har ett omfattande

ägarintresse i de större kvarnrorelserna
längs Kävlingeån. Fick efterföljs sedan av
några gästgivare med militär bakgrund. En
av dessa, SERGEANTEN OLOF BOMAN, taxeras
år 1776 för 200 kannor brännvin i samar-
bete med Lackalänga krog. Sonen ANDERS

BOMAN taxeras 1777 för 500 kannor, ett
åtagande som 1780 ökar till 600 kannor,
en kvantitet han dock inte förmår utskänka.
Många militärer blir sysslolösa efter kriget
och återfinns ofta i rollen som krögare,
minuterare eller posttjänstemän. Den siste
gästgivaren med belagd militär bakgrund
blir STYCKJUNKAREN PETER LINDBLOM
från 1817.

På 1780-talet är krogar och minuterings-
ställen vanligt förekommande. År 1783
ansöker exempelvis en ARFWID NILSSON
i Hög att få försälja brännvin:

*"Till vinnande af frihet uti Högs by belä-
gen i Harjagers härad, få försälja bränne-
win från Krono Bränneriet i Malmö, såsom
arrendator af profossen därsammastädes,
tager jag mig den friheten anmäla, så
mycket mera som ingen i bemälda by är
förut hertill berättigad...så behöfvas denna
wara hämtas ifrån nästgränsande byar
och tilltror jag mig ährligen till en början,
utminutera kunna afsätta 200 kannor...
af nådigt bifall framförda i djupaste
wördnad. Allraödmjukaste tjänare,
Arwid Nilsson i Hög".*

Senare samma år beviljas faktiskt ett uttag

av 300 kannor. (Profoss var i äldre tider en
vid krigsmakten anställd tjänsteman, som
hade att vaka över ordningen inom läger
och kvarter, beivra militära förbrytelser och
ha uppsikt över verkställandet av militära
straff. Senare kom tjänsten att förlora
mycket i vikt, och profossen blev ett slags
rättsbetjänt, som hade sig ålagt att verk-
ställa kroppsliga bestraffningar samt ha
tillsyn över dem, som satt i arrest.)

Några exempel ur gästgiveritaxan år 1803
*"Till rättelse för resande och gästgivare
inom Harjagers härad upprättade taxa"*

Ett rum med säng och eldning per natt eller ett dygn	1 riksdaler rmt
D:o utan eldning	75 öre
Varm trerätters måltid jänte brännevin	1:05 riksdaler rmt
Smör med kött och bröd jänte brännevin	50 öre
En butelj hembryggt öl	25 öre

Men själv patron bland häradets patroner
stod krögarefar med helfigur i porten
en anbefallning av rejäla doner
en köttlig sinnebild och skylt för orten

Ur "Skånska gästgivaregårdar"
av Anders Österling.

Dikten ovan passar väl in på den omtalade
GÄSTGIVAREN JONAS BÖÖS, som på 1830-talet
med järnhand styr Kävlinge gästgiveri.
Han inleder med att år 1826 arrendera
gästgivaregården under dåvarande ägaren
TORSLOW på Högsmölla, en gammal rik
släkt. Vida känd för sin sparsamhet, närmast
klassisk, är fru Torslow. En gång kommer
en gammal gumma fram till henne för att
sälja kycklingar. *"Ni tar syndapengar
av mig, gumma"*, säger fru Torslow.
"Ja", blir svaret, *"har frun inga andra så
kan jag få dem"*.

Jonas Böös är född i Håstad 1779, och
driver rörelsen med minst sagt fast hand.
Han visar även ett starkt engagemang
i olika frågor vid sockenstämmorna, något
som mycket förtjänstfullt fortlever genom

efterföljarna. Kävlinge gästgiveri får en dag kungligt besök, då KONUNG KARL XIV JOHAN jämte KRONPRINS OSCAR och DROTNING DESIDERIA med följe stannar till för hästbyte och besök på gästgivaregården.

Den satiriske KYRKOHERDEN OCH FÖRFATTAREN PAUL GABRIEL AHN FELT skriver i dikten "Biskopsvalet i Salamanca":

Ty högfärd, fjäsk och pedanteri
du ständigt hatade såsom pesten
bror B(öös) på Kävlinge gästgiveri
blev ålagd dua den höge gästen".

Böös är en handfast man som visar sig hålla ord. 1834 blir han åtalad för att ha uppfört en hållstallänga på allmängatan, som ligger intill gästgivaregården. Böös svär och dundrar över åtalet och säger, att han aldrig ämnar riva ner byggnaden. Han blir emellertid dömd härtill, eftersom byggnaden inte får ligga till hinder för antågande trupper, då det är deras tillhörighet som tågplats. När utslaget har kungjorts, brinner byggnaden ner en natt, utan att någon av de kringboende märker det förrän de på morgonen ser de förkolnade resterna. Platsen blir således fri utan att byggnaden behöver rivras. Böös har kunnat hålla sitt ord.

Böös flyttar år 1840 till fastigheten nr 3 som lantbrukare, arrenderar en del av nr 5 och avlider 1847 i bröstsjukdom. Han tituleras då "f. Handl".

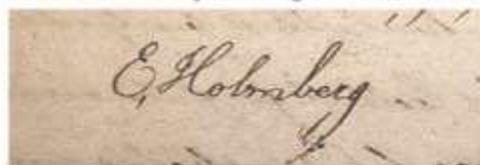
I fråga om brännvinsbruket vid denna tid gäller följande för Kävlinge, enligt stämprotokoll av den 7/2 1838:

"...att ej tillåta egna barn eller tjenare förrän efter 15 år, bruket af brännvin- att förmå nattvardsungdomar att frivilligt avstå bruk tills de fyllt 21 år. De skall då på konfirmationsdagen egenhändigt skriva in sina namn i en därför afsedd bok".

År 1840 köps gästgiveriet av BRYGGAREN ELIAS HOLMBERG för 6 000 rdr Bco med ett observandum, att han även skall taxeras för minuter på auktioner, en vanlig företeelse vid denna tid. Holmberg är född 1810 i Tosterup och inflyttar från Lund med sin familj 1841. Holmberg blir involverad i en

mycket omfattande verksamhet; förutom gästgiverihållningen, som kunde vara nog så betungande, följer en mångfald åtaganden som t ex skjutsentreprenaden från 1845, Snällpostens fortskaffande 1846, reparationsentreprenaden på Kävlinge bro 1847 sedan en del av södra stenvalvet sjunkit, bildandet av Torna, Bara och Harjager Häraders Sparbank inom domsagan 1848 och som ledamot av dess direktion ända till 1877.

Holmberg är även deputerad i Brandstodsnämnden och ledamot av Sundhetsnämnden. För Holmberg gäller dessutom att bli hålla 32 "försvarliga" hästar, varav

8 genast tillgängliga, 8 inom 30 minuters varsel, 8 inom en timme, 8 inom en och en halv timme efter anfordran. Dessutom 14 formän eller kuskar, 12 tvåsättes åkdon för två hästar och 8 åkdon med ett åksäte. Mot ett vite på 25 riksdaler riksmünt åligger det gästgivarna i Kävlinge och Saxtorp att ha på lager minst 10 kubikfot hackelse, 28 kubikfot havre och 5 centner hö. Man anar, att "fritid" är något av ett okänt begrepp för Holmberg. I det äldre systemet (1739-1855) motsv. en kubikfot ca 26 liter. Med hackelse avses stråfoder, särskilt halm, som ofta skars på hackelsemaskin och därigenom kunde blandas med annat fodermedel. Centner är en gammal handelsvikt av varierande storlek i olika länder. I Sverige utgjorde den 100 skålpund eller 42,5 kilo.

År 1855 övertar Holmberg Kävlinge mölla och utbjuder gästgiveriet till försäljning vid frivillig auktion, alternativt på 5 års arrende. Han kvarstår dock som ägare. Holmberg är nu ledamot av Kyrkorådet och Taxeringskommittén. 1856 upphör skjutsentreprenaden, 1858 utses han till fjärdingsman och får genom sitt utomordentliga renommé entreprenaden för reparation av kyrkans mur och tak. 1862 är han ordförande i Kommunalnämnden.

Uppdragen avlöser varandra och fullgörs ibland i samarbete med efterträdarna OTTERSTRÖM, KJESSLER, NYSTEDT och BERGLIN. 1877 säljer Holmberg möllan på nr 8 och flyttar med sin familj till Helsingborg.

År 1856 inflyttar från Lund hans efterträdare, GÄSTGIVAREN NILS JULIUS OTTERSTRÖM, född 1824 i Lund, som arrenderar rörelsen och periodvis taxeras för 700 kannor. Otterström fullgör tillsammans med Holm-

berg olika offentliga uppdrag, innan han 1862 flyttar med sin familj till Göteborg.

1861 taxeras en ny arrendator, den från Landskrona inflyttade gästgivaren G L KJESSLER, född 1811 i Landskrona. Han går relativt snart i konkurs och det kungörs 1864, att man å Kävlinge gästgivaregård ämnar bortauktionera osäkra fordringar tillhöriga konkursboet.

Efterträdaren, GUSTAF WILHELM NYSTEDT, också han inflyttad från Landskrona, tituleras Färgfabrikör och Gästgivare. I samband med att det mitt emot liggande tingshuset skall avvecklas 1873, avsäger sig Nystedt inlösenrätten, som han anser vara för kostsam. Sista tinget hålls i oktober 1873 med 5:e tingsdag i december. Man beslutar att fång- och tingshusen inkl inventarier men exkl arkivhyllor skall auktioneras bort och byggnaderna skall tas bort i mars, dock senast före juli 1874. Tingshuset inropas av en anonym person från Löddeköpinge, vilken också utför rivningen. Tingshusets jord har dessförinnan brukats av gästgivaren Nystedt. Från 1874 skall Domsagan utgöra ett enda tingslag med tingställe i Åkarp

(Marieholm). Tidigare, åren 1702-1704 har ting hållits i gästgiveriet. 1874 inflyttar från Dalby GÄSTGIVAREN CARL BERGLIN, född 1838 i Lackalänga. Familjen flyttar till Helsingborg 1880.

1878 års stadga föreskriver nu antingen gästgiveri med härbärke och förplägning eller skjutsstation utan annan skyldighet. Gästgiveriverksamheten börjar därefter spela ut sin roll till följd av järnvägens tillkomst 1886, omsättningen på resande och skjutshällets omstrukturering. Tusentals kilometer räls anläggs efter hand i Skåne och invid stationerna byggs järnvägshotell, vilka på bekvämt avstånd från stationen kan erbjuda de resande liknande tjänster som de gamla gästgiverierna. Tiden hinner i sinom tid även ifatt järnvägen och det ökade kravet på framkomlighet kommer att göra bilen till en bekväm frihetssymbol, som den starkt ortsanknutna järnvägen inte kan konkurrera med.

Sista gästgiverskan, ANKEFRU THILDA NYSTEDT avlider 1887. Fastigheten ärvs av barnen, skjutsanstalten förvandlas till enbart skjutsstation och tjänar som tidigare angetts som komplement till järnvägen. 1891 köps fastigheten av Kävlinge Sockerbruks AB och används som tjänstebostad. Kävlinge Skjutsstation får samma år entreprenadbidraget på 400 kr sänkt till 200 kr. 1911 upphävs slutgiltigt de sista resterna av de gamla gästgivarfriheterna och utskänkingsprivilegiet.

Kävlinge gamla gästgivaregård finns alltså kvar och utgörs av en ståtlig gammal gårdsanläggning där både den västra och södra längan till det yttre ser ut som tidigare. De gamla korsvirkeslängorna har fortfarande en fläkt från gästgiveriets dagar. Placeringen är den ursprungliga, strax norr om bron över Kävlingeån.